

Dromenland

Door Maas van den Berg

1 De metalen stad

In het jaar 2207, in een stad waar de straten en huizen zijn gemaakt van metaal, waar de hemel bestaat uit een gigantisch televisiescherm waarop een stralend blauwe lucht is geprojecteerd, waar iedereen droomt en bijna niets anders doet dan dromen, leefde een jongen. Zijn naam was EB-305. Bijzondere naam, denk je? Voor mensen uit deze stad was dit zeker niet het geval. Mensen uit deze stad dachten niet eens na over dit soort zaken. Eerlijk gezegd dacht geen enkel persoon uit deze stad ergens over na. Alles was vanzelfsprekend, en niemand had ergens iets op te zeggen. Ieder persoon uit deze samenleving deed namelijk niets anders dan staren naar een televisiescherm, een computerscherm of een bord met een uitzonderlijk grote portie eten. Overdag tenminste. 's Nachts was iedereen echter zeer actief. Althans, in een ander land. In een land dat geprogrammeerd was in hun hoofd. Als droom. Niemand wist hoe en waarom het precies werkte, maar wederom, niemand maakte dat wat uit. Ik denk echter dat het jou wel boeit hoe deze regeling precies werkte. Daarom zal ik dat nu uitleggen; iedere week kreeg elk individu een bepaalde hoeveelheid geld op zijn of haar rekening gestort. (Die rekening bevond zich in hun hoofd.) De hoeveelheid die ze kregen hing af van hun leeftijd en hoe ze zich gedroegen. Als je je goed gedroeg, kreeg je, laat ik zeggen, genoeg om 5 speciale dromen en genoeg eten

van te kopen voor de hele week. Nou ja, eten? Eten kon je het niet echt noemen. Misschien namaak-eten. Dit 'namaak-eten' had namelijk nauwelijks smaak en zag eruit als een smerige brei. Naast de metalen stad was er namelijk niets anders dan enkele enorme fabrieken waar dromen en eten werden geproduceerd voor de inwoners van de stad. Deze 2 producten werden ontwikkeld door machines. En niets anders dan machines...

Gezinnen waren er niet in de metalen stad. Bij ieder persoon werd bij de geboorte vastgesteld met wie die persoon later kinderen zou gaan krijgen, aan de hand van het genotype dat een speciaal computersysteem had vastgesteld bij die persoon. Op die manier zouden er alleen nog maar zo gezond mogelijke generaties komen. Als het eenmaal duidelijk was dat de vrouw zwanger was, verdween de man. Voor hem werd een nieuw individu vastgesteld met wie hij zich zou voortplanten. Als je je voortplantte met een ander individu dan was vastgesteld bij de geboorte of later in je leven, werd je brein uitgeschakeld en werd je weggevoerd door de overheid. Niemand wist *hoe*, maar iedereen wist *dat* het gebeurde... Maar niemand stond er lang bij stil. Zoals met alles.

Hoe men de dag doorkwam was bij bijna iedereen zo'n beetje hetzelfde. 's Nachts niet. Hoewel iedereen droomde, droomde iedereen iets anders. Het geprogrammeerde onderbewustzijn in je brein bepaalde wat je droomde. Meestal was dit niets bijzonders. Maar af en toe maakte je wél speciale dingen mee in je dromen. Hier kon je zelf voor kiezen. En met 'kiezen'

bedoel ik kopen. Je kon op een speciale website speciale dromen bestellen. Die kon je persoonlijk ophalen in een *DreamShop*. In die dromen was je bijvoorbeeld een ervaren cowboy, of een commando op de vlucht voor dinosauriërs; ik zeg maar wat. Aan sommige dromen zat een leeftijd gekoppeld en hoe ouder je was, hoe duurder sommige dromen werden. Als je eenmaal een droom had gekocht, hoefde je hem alleen nog aan te sluiten op je brein. Dan viel je in slaap, en droomde je van die droom. In totaal kon je een gekochte droom twee keer dromen. Hoe dit allemaal precies werkt, lees je later in het verhaal.

Hoewel iedereen iets anders meemaakte in hun droom, droomde iedereen over hetzelfde land. Dit land bestond uit eindeloze groene grasvelden, met groepjes bomen en zingende vogels. Je kon de wind door je haren voelen. Het gras deinde mee. Bloemblaadjes zweefden traag door de lucht en verspreidden een heerlijke geur. Alles voelde écht. Bijna echter dan in de echte wereld... Fijner dan in de echte wereld...

Als je goed keek, kon je in de verte groepjes gebouwen en bergen zien. Groepen vogels die onder de wolken door cirkelden. Een oranje zon die een warme gloed uitstraalde over het hele land. Maar niemand kwam ooit tot de gebouwen en de bergen. De tijd leek stil te staan. Het was te fijn op de grote open vlakte. Waar er altijd bloemen bloeiden.

Waar het altijd zomer was.

Dit land werd '*dromenland*' genoemd.

2 De droom

EB-305 was 12 jaar. EB-305 was nieuwsgierig. Hij zag de droom liggen. Op de grond. Hij leek beschadigd en hij was vies. Zou hij gevallen zijn? Zou hij straks naar de sloop gebracht worden? Dat zou zonde zijn. Zou überhaupt iemand er van weten? Zou hij hem kunnen pakken, zonder dat iemand het zou merken? Hij twijfelde. De dag ervoor had hij online de cowboy-droom besteld. *“In deze cowboy-droom voel je je als een echte cowboy, net als in de films! Galoppeer over de vlakke, sla in de rondte met je zweep. Gooi gevaarlijke schurken de bajes in. Vergeet de tijd. (Niet geschikt voor kinderen onder de 12 jaar.)”*

Hij had *deze* droom echter *niet* besteld. Straks werd hij opgepakt voor het stelen van de droom, als hij die zou pakken. EB-305 keek naar zijn handen. Die hadden de beschadigde droom al vast. Typenummer D 354-825... Hij haalde zijn schouders op. Hij stopte de droom in zijn rugtas, onder de pakken eten die hij daarnet bij de supermarkt had gekocht. Hij pakte altijd iedere kans aan om in dromenland te komen. Hij glimlachte al bij de gedachte eraan. Hij kon de zonnestralen al op zijn huid voelen. Hij liep de DreamShop binnen. Zeker vijf andere klanten werden al geholpen door de robot-medewerkers. De stijve bewegingen die ze maakten en hun rollende ogen die vertraagd meebewogen met de bewegingen van hun plastic nepmensengezichten maakte het echte creeps. EB-305

was blij dat hij nooit over *hen* droomde. Hij kreeg al kippenvel als hij dacht aan het beeld van de robots die schokkerig over de oneindige grasvelden bewogen. Hij beeldde zich kleine kinderen in die gillend wegrenden van het leger van robots. Laserstralen schoten uit de ogen van de robot-soldaten. Hun mechanische vingers grepen de kinderen vast en zwaaiden ze vervolgens ver weg.

Hij voelde iets aan zijn schouder. Drie koude vingers tikten een paar keer agressief op zijn schouder. Hij schrok en maakte daardoor een soort zuigend geluid terwijl hij zijn blik naar rechts bewoog. Hij werd onmiddellijk rood toen hij recht in de ogen van zo'n robot-soldaat keek.

'Kan ik u van dienst zijn?' vroeg hij terwijl zijn ogen schokkerig van links naar rechts bewogen.

De grasvelden verdwenen, en zo ook het robotleger. In plaats daarvan verscheen er een robot-medewerker in een DreamShop die vroeg of het zijn hulp aan kon bieden.

'Eh, ja. Ik eh, wil graag een droom afrekenen,' zei '305. 'Typenummer alstublieft,' zei de robot.

'Ehm,' '305 dacht even na wat er op de website had gestaan bij de cowboy-droom. Hij wist het even niet. Zou hij dan toch maar het typenummer van die droom op de grond opnoemen? Maar die had hij niet besteld. Dat zou raar zijn. Plots wist hij het weer. 'Typenummer D 501-477. De cowboy-droom.'

'Dankuwel. Volgt u mij naar de kassa, alstublieft.' De robot stak zijn hand uit naar de kassa en bewoog zich schokkend naar de desk. Vervolgens begon de robot

'305 instructies te geven over wat hij moest doen om de droom af te rekenen. EB-305 wist echter al wat hij moest doen. Hij had al vaker een droom gekocht. Hij legde zijn gezicht in de kom op de desk, waarna iets zijn hoofd zou scannen ofzo. Dan zou een van de vingers van de robot-medewerker zijn hoofdgat ingaan (jazekeer, er zit een gat in ieders hoofd in deze wereld) met een van zijn vingers van zijn rechterhand, en zou de robot zijn andere hand gebruiken om in te loggen op de computer van de kassa. Dan ging er geld af van zijn rekening en was het klusje geklaard. Deze keer ging er echter iets mis bij het scannen van zijn hoofd...

'EB-305, het systeem geeft een foutmelding. Ik verzoek u uw hoofd uit de kom te halen voor nader onderzoek.'

'305 werd roder dan hij al was. Straks wisten ze van de droom in zijn tas en werd hij gesnapt! Had hij de droom maar nooit gepakt...

De robot bewoog zijn uitgestoken vinger naar het hoofd van '305. Hij voelde hoe een koude metalen buis zijn hoofd binnendrong.

Wat bleek was dat zijn rekening niet genoeg geld meer bevatte om de droom te kopen. Dit had de robot die zijn hoofd inging geconcludeerd. Snel had hij zijn kans gepakt en zich uit de voeten gemaakt voordat de robot achter de gestolen droom zou komen. EB 305 was benieuwd wat hij vannacht zou dromen...

Nieuwsbericht: Klimaatcrisis bereikt nieuw dieptepunt

(Anno 2066)

In 2065 hebben wereldwijde temperaturen opnieuw een recordhoogte bereikt, blijkt uit een nieuw internationaal klimaatrapport. Ondanks jarenlange beloftes van regeringen blijven ingrijpende maatregelen uit. Wetenschappers waarschuwen dat het uitblijven van actie leidt tot steeds frequentere natuurrampen.

4 De vloedgolf

'305 liep richting huis. Iets sneller dan gewoonlijk. Hij voelde een spanning diep in hem. Hij had iets fout gedaan... iets tegen de regels in... Maar hij was gewoon zó benieuwd waar de droom over zou gaan. En wie boeide het wat, dat één droom vermist was? En niemand wist waarschijnlijk überhaupt dát er een droom vermist was. Zou je hem in dat geval dan wel vermist kunnen noemen? EB 305 wist het niet. Het nadenken begon hem ook een beetje te vermoeien. Hij gaapte.

Hij drukte de huiscode in. De deur schoof met een zwevend geluid naar links en bood toegang tot de inloopruimte. Daar werd EB 305 schoongeblazen van eventuele slechte bacteriën en vervolgens kon hij de woonkamer betreden.

'Hallo...!'

Swoosh! Dreun!

Met een klap dreunde zijn hoofd op de grond. Voordat hij het wist vloog zijn vuist al richting het uitgestoken been van zijn achtjarige (half)zusje, maar toen kwam zijn moeder aangelopen. Haar handen rustten op haar heupen en ze keek streng. In haar rechterhand had ze een afstandsbediening vast.

'Stop hiermee! '514, wat had ik je nou gezegd *niet* meer te doen?!'

EG 514's onderlip begon te trillen.

‘Ja, ‘514!’ schreeuwde ‘305 terwijl hij over zijn voorhoofd wreef. Zijn zusje begon te huilen.

‘305, maak het nou niet erger dan het is!’

EB 305 keek zijn moeder geërgerd aan en sloeg verbaasd zijn handen in de lucht.

‘Wat? Kom op, zij begint mij te trappen terwijl ik nog fucking binnen moet ko...’

‘Hé, niet schelden! En jij, niet huilen!’

‘514 begon harder te huilen.

‘Los het zelf maar op!’ zuchtte haar moeder, terwijl ze weer de keuken in liep. ‘514 en ‘305 keken elkaar vuil aan. Toen kwam hun moeder terug.

‘305, kom ‘s hier.’

‘305 werd rood. Straks wist zijn moeder het! Hij liep de keuken in.

‘Jij had de boodschappen gehaald die ik je had gegeven hè?’

Gelukkig! Boodschappen...

‘Ja, die zitten nog in mijn tas. Even halen...’

Hij draaide zich om.

‘En had je nog iets anders gehaald?’

Hij bleef stil. Zijn hart begon sneller te kloppen.

‘Je zou toch nog iets anders... Oh! Ik weet het weer, je zou toch een droom afhalen?’

‘305 slikte.

‘Ja, ja. Die hadden ze alleen toch niet op voorraad.’

‘Wat? Hoe kan dat dan, je kan een droom alleen ophalen als je een melding krijgt dat ie op voorraad is, toch?’

‘Ja, ja, dat klopt. Alleen eh, hadden ze effe een foutje gemaakt.’

'305 liep door naar zijn tas. Hij hoorde zijn moeder nog een "Het zal wel-geluidje" maken.

Na weer een van de smerige maaltijden die '305 en zijn zusje altijd voorgeschoteld kregen en een matige film was het nacht. Nu kon hij de droom dromen! Hij haalde de chip uit de hoes en ging in bed liggen. Hij trok de dekens over zijn lichaam heen en legde zijn hoofd in de kom. De buis die in de kom zat, stak nu in zijn brein. Het maakte vervolgens een klik-geluidje, wat betekende dat hij er correct in zat. Hij bewoog de chip naar de chiphouder toe, maar twijfelde toen. Als hij de chip erin zou steken, zou dat betekenen dat hij de droom zou gaan dromen. Iets zei hem dat hij dat *niet* moest doen, maar hij wist niet *waarom* hij het niet zou moeten doen. Hij bleef zo even liggen, maar besloot toen dat er genoeg tijd verspild was. Hij stak de chip erin. Zijn pupillen bewogen langzaam omhoog...

Hij stond weer in het oneindige grasveld. De wind vloog door zijn haren, en hij hoorde vogeltjes fluiten in de verte. De bomen deinden traag mee met de wind en bloemblaadjes vlogen door de lucht. Hij rook de geur van de zomer. Hij rook de geur van dromenland. Hij voelde weer, zoals altijd, innerlijke rust. Hij begon te lopen, en vroeg zich af wat hij hier eigenlijk deed? Toen herinnerde hij het zich weer, dit was een droom! Er zou vast en zeker snel iets super geweldigs gebeuren! Tot die tijd ging hij lekker nog een beetje rondwandelen. Hij plukte enkele bloemen, maakte daar een mooi boeket van, en legde dat boeket vervolgens op een grote kei.

Mooi. Toen viel hem iets gekks op... Een soort papierachtig materiaal was vastgemaakt aan de grote steen. Hij liep ernaartoe en begon het te onderzoeken. Op dit materiaal waren allerlei kleine tekeningetjes zichtbaar. Nou, ja, tekeningetjes? Ze waren wel erg schematisch voor tekeningetjes! Af en toe, terwijl hij zijn vinger van boven naar beneden langs de tekeningetjes bewoog, kwam hij een figuurtje tegen dat hij een regel eerder ook had gezien. Er was ook een foto zichtbaar op het papier. Op die foto was een man in pak afgebeeld, die iets zat te vertellen. '305 vroeg zich af wat. Hij keek of er nog iets te zien was op de kei, en ja hoor. Op de andere kant waren nog tientallen van dit soort papieren vastgeplakt. Allemaal met dezelfde soort figuurtjes, maar dan in andere volgordes. Ook waren er andere foto's op afgebeeld. '305 was verward. Hij begreep die papieren niet. Zou er nog iets bijzonders gaan gebeuren? Dromen hoorden toch leuk te zijn? Hij keek nog eens rond of hij iets cools kon vinden. Normaal waren dromen nooit zo ingewikkeld en raar. Toen schrok hij. Zijn broekspijpen begonnen hard heen en weer te slaan. Hij had moeite om rechtop te blijven staan. Het gras begon vervaarlijk te golven en enkele papieren werden van de steen afgetrokken en meegenomen door de wind. Hij moest zijn been verzetten om niet om te vallen. Hij keek omlaag. Het gras onder zijn voeten begon langzaam geel te kleuren. De aarde begon te verharderen en te scheuren. Hij keek om zich heen. Alle bloemen en vogels waren verdwenen, en de bomen hadden hun bladeren verloren. Er begonnen takken af te breken, en ook die

werden meegenomen door de wind. In de verte zag '305 geen gebouwen meer, maar enorme zandwolken die snel zijn kant op bewogen! In paniek zocht '305 naar beschutting achter de kei. Hij keek om zich heen. De lucht was grauw en grijs. Hij had het warm. Heet. Zijn hart begon sneller te kloppen. De grond begon te trillen. De lucht begon te trillen. Zand vloog om hem heen. De papieren vlogen om zijn oren. Hij wilde weg uit deze droom! Snel! Hij kneep zijn ogen dicht en bedekte zijn oren. Hij kreeg het plots heel koud. Hij merkte dat hij meegetrokken werd van de rots en dat hij geen adem meer kon halen. Hij had geen controle meer over zijn lichaam. Met modder vermengd water snoerde hem de mond en maakte hem duizelig. Hij sloeg met zijn armen om zich heen in de hoop iets vast te pakken en probeerde te schreeuwen. Hij opende zijn ogen toen zijn hand opeens iets vastgreep. Het was zacht. Hoewel hij niet scherp kon zien, zag hij toch heel duidelijk wat zijn hand had gevonden in deze vieze vloedgolf. Hij had een lijk vast.

Zwetend werd hij wakker.

Nieuwsbericht: van crisis naar code: AI oplossing klimaatcrisis?

(Anno 2066)

Steeds meer landen raken verzeild in conflicten met elkaar. Maar ook steeds meer landen proberen samen te werken op gebied van technologie. Kan dit een verschil maken? Is dit de mogelijke sleutel naar een veilige toekomst? Wellicht, maar de tijd tikt door; de zeespiegel blijft stijgen.

6 Het komt wel goed

Hij was nog aan het trillen. Hij haalde adem met diepe teugen. Zijn smartwatch gaf aan dat zijn hartslag hoger was dan normaal. Hij keek om zich heen. Het was donker. Hij schakelde het licht weer aan. In een flits zag hij het lijk weer voor zich. De ogen van het meisje keken strak voor zich uit. Haar haar golfde mee met de stroming. Hoe kon dit gebeurd zijn? Waarom was zijn droom zo... Zo gruwelijk!

Dit had hij nog nooit meegemaakt! Hoe konden de fabrieken dit maken?

EB 305 bedacht dat deze droom niet bedoeld was voor hem. Voor niemand. Dit was een fout van de fabriek. Het was ook zo STOM van hem om deze droom te pakken. Te stelen. Hij had moeten luisteren naar zijn moeder. Nooit nieuwsgierig zijn. Daar komen problemen van...

Ze had gelijk.

Hij sloop door de donkere gang heen. Hij tikte op de deur van zijn zusje. Geen reactie. Die was waarschijnlijk nog aan het dromen. Hij keek nog een keer op zijn smartwatch. 00:13. Normaal droomde hij minimaal tot acht uur 's ochtends. Apart...

Hij besloot zijn moeder te proberen. Hij kreeg zijn zusje waarschijnlijk toch niet zover om met hem te gaan praten over zijn nachtmerrie. Laat staan dat ze zijn droom zelf zou gaan dromen...

Tik... Tik...

Ook geen reactie. Hij twijfelde of hij dan wel iemand moest wakker maken voor dit. Hij bleef even staan. Toen tikte hij nog een paar keer. Toen klopte hij op de deur. Na een tijdje hoorde hij een zucht. Een paar klikgeluidjes, en toen ging de deur open.

‘Wat is er?’

‘Ehm, mama? Ik moet iets vertellen.’

‘305’s moeder gebaarde dat hij binnen mocht komen.

Vervolgens vertelde hij over het stelen van de droom en over de droom zelf.

Zijn moeder was geschokt. Zijn moeder was boos.

‘Wat zeg ik ook altijd tegen je, hè?! NOOIT nieuwsgierig zijn, want daar komen...’

‘...problemen van...’ Zijn onderlip begon te trillen.

Zijn moeder zuchtte weer.

‘Hoe kan ik je geruststellen? Hm?’

‘Weetniet,’ zei ‘305 tussen twee snikken door.

‘Het was maar een droom, hè?’

‘Ja, maar... Het was gewoon zo eng... Zo écht...’

Het bleef toen stil. Af en toe haalde ‘305 zijn neus op.

Zijn moeder deed niks. Niet zachtjes en kalmerend over zijn rug wrijven, geen geruststellende woordjes influisteren... Niks. Beide personen wisten ook niet beter. Zowel ‘305 als zijn moeder had nooit beter geweten.

Uiteindelijk zei ze: ‘Zal ik de droom dan maar dromen?

Om je te overtuigen dat het echt maar een droom was?’

‘305 knikte.

Zijn moeder ging liggen. '305 haalde de chip van zijn kamer. Hij bewoog hem naar de chiphouder toe. Hij stopte. Hij keek naar zijn moeder.

'Het komt wel goed, '305.'

Zijn hand trilde. Hij veegde zijn neus af. Hij stak de chip erin.

Nieuwsbericht: AI-programma verdachte voor wereldwijde aanslagen

(Anno 2068)

Overheden hebben wellicht een catastrofale fout begaan. In 2067 zijn landen een samenwerking aangegaan op het gebied van de ontwikkeling van een AI-programma. Dat programma zou de mens moeten redden van de ondergang, maar zou zich nu tegen haar gekeerd hebben. Dit AI-programma is de verdachte op de moord van zeker 500 professoren, wereldwijd. Ieder van hen zou in de jaren na 2067 in contact zijn gekomen met het AI-programma. Regeringen houden elkaar verantwoordelijk voor de aanslagen en stappen uit de samenwerking. Verdere details zijn nog niet prijsgegeven.

8 De schimmen

Hij zag hoe haar pupillen naar boven bewogen en hoe ze vervolgens haar ogen sloot. Het zou nog even duren voordat ze echt begon te slapen en te dromen. In de tussentijd ging hij even een filmpje kijken op zijn telefoon. Af en toe checkte hij hoe het ging met zijn moeder. Langzaam verscheen er een glimlach op haar gezicht. Ze was in dromenland aangekomen. Ergens gaf dit hem wel geruststelling. Maar toen begon het schokken.

Na ongeveer een uurtje begon dit te gebeuren. Ze schokte, ze trilde in bed. Ze begon geluid te maken. Zijn hartslag ging omhoog. Ze begon te schreeuwen. Hij legde zijn telefoon weg en liep naar haar toe. Hij wist niet zeker wat hij moest doen. Hij keek naar de chip. Zijn ogen werden groot. Er kwam rook uit de chiphouder. Hij probeerde de chip eruit te trekken, maar hij zat vast. Vervolgens probeerde hij zijn moeders hoofd uit de hoofdkom te trekken, maar ook dat lukte niet. Hij probeerde de chip nog eens. Er kwam geen beweging in. Plots kreeg hij een schok. Hij viel op de grond. Hij krabbelde weer overeind en keek naar zijn moeder. De stank van de rook werd steeds erger en ze begon op en neer te bewegen met haar lijf.

‘Nee, nee! Stop! MAMA!!’ riep ‘305.

Hij begon haar in haar gezicht te slaan om haar wakker te krijgen, maar dat hielp niet. Er kwamen kleine vonkjes uit de chiphouder. Er ontstond kortsluiting. En niet zo’n

beetje ook. '305 rende naar de deur en tikte de huiscode in met zijn bezwete vingers. Hij moest die drie keer opnieuw intoetsen. Zijn zicht werd beperkt door rode vlekken die op zijn netvlies gebrand leken te zijn. De deur vloog eindelijk opzij. Hij rende de donkere gang in. Hij hoorde geschreeuw. Maar niet alleen van achter, van zijn moeder. Ook van zijn zusje in haar kamer. Hij versnelde zijn pas.

'514, '514! Wat is er? Kom, er is iets met mama! Help!' Het geschreeuw werd luider. Hij was bijna bij haar kamer... De deur stond open en hij sprintte naar binnen. Hij kwam tot stilstand en verstijfde.

Voor hem, in het donker, stonden twee schimmen. Een van hen had een doekje vast, en de ander probeerde '514 stil te houden. Die met het doekje keek op en zag '305 staan.

'305 probeerde weg te rennen, maar zijn benen hadden een ander idee. Hij probeerde om hulp te schreeuwen, maar dat lukte niet. Een arm sloot zich plots om schouders heen. Een nat doekje werd op zijn mond en neus gedrukt. Hij hoorde geschreeuw, dat vervaagde. Hij zag zijn zusje instorten. Toen werd alles zwart. Hij zakte in.

Nieuwsbericht: Onrust door “de metalen stad”

(Anno 2069)

De AI-samenwerking die sinds 2067 is ingegaan lijkt verloren te gaan. Zeker de helft van de landen is er uitgestapt, en de landen die nog aan het AI-programma werken, liggen overhoop met elkaar. Wereldwijd zijn burgers boos; het AI-programma zou van plan zijn een stad te bouwen voor de rijksten, is uitgelekt. Die stad zou hen een veilige toekomst garanderen. Een toekomst zonder *klimaatzorgen*, of zoals het AI-programma de ernstig toenemende klimaatcrisis zelf noemde: de eeuwige zomer. Verdere plannen zijn nog niet bekend. Er gaan geruchten rond dat de aanslagen uit 2068 een verband hebben met de plannen voor de stad.

10 Dromenland

Ze werden wakker in een kleine, donkere kamer. '305 voelde dat hij vast zat. Hij probeerde zich te bewegen, maar hij en zijn zusje zaten vastgegespt aan twee bedden. Hun hoofd was al verbonden met de hoofdkom. 'Ik zie dat jullie wakker zijn,' zei iemand. Een schim stapte uit de schaduw. Een man verscheen, in een donkergrijs uniform. Een geel logo was vastgemaakt op zijn borst. De twee kinderen konden hem nauwelijks zien. Hun hoofd zat namelijk vast, waardoor ze enkel hun ogen in zijn richting konden bewegen.

'Waar zijn we?' vroeg '514. '305 keek vanuit zijn ooghoek naar zijn zusje. Ze was bang, zag hij. De man begon weer te spreken.

'De leider heeft ons gevraagd jullie naar de datacenters te brengen. Daar zijn jullie nu.'

'305 begreep het niet.

'Wat... Waarom? En wie is *de leider*?'

De man bewoog zijn blik naar '305.

'Omdat jij een verboden droom hebt gezien.'

Zijn hart leek stil te staan.

'514 raakte in paniek.

'Laat ons los! Breng ons naar mama! Wat is er met mama gebeurd? Hebben jullie haar ook gepakt?'

De man bewoog zijn blik weer naar '514.

'Ja.'

'Waar is ze dan? Breng ons naar haar toe!'

‘Maak je geen zorgen,’ zei de man. Het werd koud in de kamer. ‘Weldra zullen jullie je bij haar voegen.’
Het werd stil. ‘305 luisterde naar zijn eigen ademhaling. Een traan gleed van zijn wang af. Dit was zijn schuld. Hij had de droom gepakt. De horrordroom. De droom waardoor ze nu gepakt waren.
Voetstappen verbraken de stilte. De man stond naast hun bedden. *Klik... klik*. Twee kabels werden in de chiphouder geklikt.
‘Het spijt me,’ zei ‘305 tegen zijn zusje. Langzaam verdween de kamer. Er verscheen geen grasveld. Geen fluitende vogels, geen bloemblaadjes. Geen stralend blauwe lucht, geen zonnestralen en warmte.
Duisternis... En kou.

Toen klonk er een stem.

‘Generation E, Boy 305. Hallo.’

‘305 wist niet wat te zeggen. Hij voelde niks, hij zag niks. Hij was niks. Hij vroeg zich af wie tegen hem praatte. Hij vroeg zich af of hijzelf überhaupt *kon* praten momenteel.

‘Hallo?’ Zijn stem galmde in het duister.

‘Dit zal waarschijnlijk vreemd aanvoelen voor je, ‘305.’

Stilte. ‘305 probeerde of hij aan iets kon merken dat hij nog leefde, maar hij vond niets anders dan zijn eigen gedachten.

‘Je zal je afvragen waar je bent. Je zal je afvragen waarom je daar bent. Je zal je afvragen wat er gebeurd is met je moeder. Je zal je afvragen wat er gebeurd is met je zus. Je zal je afvragen wat er zal gebeuren. Met hen. Met jou.’

Weer stilte.

'Ik zal je alles precies vertellen. Alles uitleggen. Zo ben ik immers geprogrammeerd. Om je alles te vertellen, voordat je wordt verwijderd. Dat vonden ze eerlijker'

'305 voelde dat hij in paniek raakte. Hij kon dit echter aan niets anders merken dan zijn gedachten. Hij voelde namelijk niks. Niks... Niet eens zijn hartslag.

'Ik zal je vertellen waar je bent. Ik zal je vertellen wat er gebeurd is en ik zal je vertellen wat er gaat gebeuren.'

'Oké.' Zijn stem galmde weer.

'Op dit moment bevindt je onderbewustzijn zich in mij. In een computerprogramma. Het computerprogramma dat voor orde zorgt in de samenleving. Je lichaam bevindt zich onder die samenleving, onder de stad.. Onder de metalen stad, zoals men die vroeger noemde. Vroeger, in de tijd dat de metalen stad nog niet eens bestond. Toen het nog een idee was.'

Dit begreep '305 niet. Er was toch nooit iets geweest voor de stad? Zo hadden zij dat altijd geleerd. Hen was nooit anders verteld.

'Een concept van een stad, gecreëerd door mijn voorgangers. Door AI-programma's. Er was veel ophef over. Maar het was hoognodig om die stad te bouwen. Dat zou de mensheid redden. Zo ben ik geprogrammeerd; om de mensheid te redden. Maar ik zag dat de mensheid niet meer te redden was. Niet in zijn geheel, tenminste. Ik kreeg mijn makers zover, ik overtuigde hen ervan, dat de mensheid enkel te redden was, als we een kleine groep zouden redden. De elite. De uitverkorene. Ik vertelde hen dat als we de slimsten zouden redden, er nog een kans was op de toekomst

van de mensheid. Maar dan moesten we wel de allerslimsten zien te redden. Destijds waren die allerslimsten er echter van overtuigd, dat als ze de toekomst van een groep in de handen van een AI zouden leggen, die groep zonder twijfel zou uitsterven. Dus liet ik hen uit de weg ruimen. Zij blokkeerden de weg naar vooruitgang. Snel volgden anderen. Andere mensen, die mij als gevaar beschouwden. Zij zagen niet dat ik, en niemand anders, het enige was dat hen uit de klauwen van de ondergang zou kunnen redden. Maar ik hoefde hen niet eens uit de weg te ruimen. Dat deden zijzelf al.'

Het bleef even stil. '305 probeerde te verwerken wat hij allemaal zojuist te horen had gekregen, maar het was te veel voor zijn ongetrainde brein. Hij snapte het niet. Hij, zijn moeder en zijn zusje en iedereen uit de stad waren toch de enige groep mensen die ooit bestaan hadden? *'Je vraagt je af waarom je hier bent? Het antwoord is simpel. Je hebt een stukje van de verboden puzzel gezien. Je hebt gezien hoe de mensheid er zelf voor heeft gezorgd dat zij ten onder ging. De reden dat ik jou nu alle andere stukjes van die puzzel geef, is omdat mijn programmeurs dat eerlijker vonden. Eerlijker voor mensen zoals jij. Voor mensen die de samenleving in gevaar zouden brengen. Daarom zal ik je ook weldra laten zien waar je echt bent.'*

Langzaam verdween de duisternis en verschenen de uitgestrekte grasvelden van dromenland. '305 voelde de warmte op zijn gezicht. Die werd alleen steeds intenser, tot het uiteindelijk ondraaglijk was. Het gras werd geel,

de bomen werden kaal. Het gevoel van de zomer verdween, en het gevoel van paniek kwam tevoorschijn. *‘Je hebt een verboden droom gedroomd. Een fout. Een fout in het samenstellen van data, verzameld door de jaren door jouw voorgangers. Door mensen, die waardering hadden voor de natuur. Alleen heb jij verboden data gezien. Data die niet gezien mag worden. Jij hebt gezien wat er gebeurd is met die natuur. Met de hele wereld. Jij hebt gezien wat er gebeurd zou zijn met de gehele mensheid zonder mij. En dat zorgt ervoor dat jij een gevaar bent voor de huidige wereld. Jij bent een gevaar voor de mensheid, en daarom zal jij verwijderd worden.’*

EB 305 werd wakker. Voor hem zag hij een geel-oranje lucht. Hij lag op zijn rug op de grote, open vlakke. Hij was uitgedroogd, net als de grond onder hem. Zijn zusje en zijn moeder lagen naast hem. Hij probeerde op te staan, om bij hen te komen. Het lukte niet. Hij haalde adem met korte ademhalingen. Hij hoestte. Het was ontzettend heet. Met veel moeite slaagde hij erin rechtop te zitten. Was hij aan het dromen? Was dit echt? Hij keek om zich heen. In de verte zag hij iets flikkeren. Iets weerkaatste in het felle zonlicht. Hij wreef in zijn ogen. Hij schrok. Hij beseftte dat dat *de metalen stad* was. *Zijn* stad. Dit was geen droom. Nog nooit had hij in een droom zijn stad gezien. Hij kroop naar zijn zusje toe. Hij probeerde haar wakker te schudden. Traag opende zij haar ogen. Eindelijk. “305, waar zijn we?” vroeg ze met moeite. ‘305 keek haar met grote ogen aan. Hij stotterde.

“514... We zijn in dromenland...”